

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 9 kwietnia 2013 r.

DOLiS/DEC-400/13/22042,22043

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana E. S., na przetwarzanie jego danych osobowych przez Panią I. G.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana E. S., zwanego dalej Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Panią I. G.

W treści przedmiotowej skargi Skarżący wskazał, iż cyt.: „Wnoszę [Skarżący] o zaprzestanie przetwarzania moich [Skarżącego] danych osobowych, nie posługiwanie się nimi przed jakimkolwiek organem administracji rządowej/samorządowej, przed jakimkolwiek organami ścigania, przed sądami oraz ich usunięcie ze zbiorów bezprawnie posiadanych i przetwarzanych danych oraz zwrot bezprawnie posiadanego aktu notarialnego REP [...] oraz umowy na dokończenie budowy nieruchomości przy [...] oraz zwrot bezprawnie przejętych udziałów w nieruchomości gruntowej i w lokalu nr [...] przy [...] przez I. G. (...) a bezprawnie rozporządzającą moją [Skarżącego] nieruchomością, wspólnie z żoną T., okradającą mnie [Skarżącego] i Skarb Państwa z praw własności i ingerującą w moje [Skarżącego] prawa własności i wolności oraz uszczuplającą należności publicznoprawne Skarbu Państwa. Z uwagi na bezprawne i rzekome sprawowanie zarządu nieruchomością w W. przy ul. [...] i bezprawnie prowadzącą funkcję zarządu mojej [Skarżącego] nieruchomości. Z uwagi na fakt, iż nie posiada upoważnienia do sprawowania zarządu i zarządcy, jak i nie posiada legitymacji procesowej czynnej w postępowaniach cywilnych, administracyjnych, karnych i innych. Z ww. osobą nie łączy mnie

[Skarżącego] żaden stosunek prawny (...) Ponadto bezprawnie przejmuję moje [Skarżącego] środki finansowe na swój rachunek bankowy w I.”. Ponadto Skarżący uzupełnił ww. skargę o kolejne żądania w zakresie cyt.: „Proszę o ustalenie dlaczego Pani I. G. nie zgłasza do Urzędu Skarbowego miejsca prowadzenia działalności zarządu, dlaczego przymusza do wpłat na rachunek mafijny, dlaczego rachunek bankowy nie został zgłoszony do Urzędu Skarbowego, dlaczego okrada mnie [Skarżącemu] z praw własności, uniemożliwia korzystanie z nieruchomości oraz wskazanie kiedy wpłaciła mi [Skarżącemu] za udziały w lokalu [...]. Proszę o wyjaśnienie przyczyn i podstawy składania wniosków o ukaranie i posługiwanie się różnymi danymi osobowymi (...) wskazanie na jakiej podstawie prawnej uzyskała moje dane osobowe i adresowe (...) oraz imiona rodziców”.

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Skarżący jest współwłaścicielem nieruchomości położonej w W. przy ul. [...]. Pani I. G. również jest jednym ze współwłaścicieli powyższej nieruchomości.
2. Zarząd rzeczą wspólną do [...] listopada 2009 r. sprawował F. Sp. z o.o., kiedy to powyższa umowa została wypowiedziana. Współwłaściciele posiadający większość udziałów zawarli w dniu [...] kwietnia 2011 r. umowę z Panią I. G. o sprawowanie zarządu rzeczą wspólną oraz udzielili jej pełnomocnictw ogólnych i rodzajowych do dokonywania w ich imieniu określonych czynności.
3. Jak wskazała Pani I. G. w wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Ochrony Danych Osobowych Skarżący nie podpisał ww. umowy i cyt.: „(...) od lat, podobnie jak kilku współwłaścicieli, nie ponosi żadnych kosztów związanych z zarządem nieruchomości. W związku z powyższym zleciłam [Pani I. G.] Spółce Adwokackiej S. prowadzenie postępowań sądowych i egzekucyjnych wynikających z zarządzania nieruchomością”.
4. Pani I. G. poinformowała, iż dane osobowe Skarżącego zawarte są księdze wieczystej [...]. Ponadto kopia aktu notarialnego Rep. [...] została jej przekazana, podobnie jak wszystkie dokumenty dotyczące współwłasności, przez byłego zarządcę F. Sp. z o.o.
5. Jednocześnie Pani I. G. podkreśla, iż cyt.: „Skarżący od wielu lat prowadzi szkodliwą działalność na rzecz współwłaścicieli i współwłasności: był sprawcą zniszczenia mienia współwłaścicieli nieruchomości, dopuszczał się pobic sąsiadów, rozpowszechnia nieaktualne informacje oraz składa donosy na współwłaścicieli, wprowadza w błąd organy i urzędy, podejmował próby doprowadzania do uchylania wielu decyzji administracyjnych, dokonywał pomówień i oskarżeń współwłaścicieli w ich miejscach pracy, był karany za składanie fałszywych zeznań, z powodu jego destrukcyjnych działań od 2004 r. nie jest możliwym zniesienie współwłasności nieruchomości, razem z grupą [...] współwłaścicieli, będąc w zмовie i porozumieniu, w sposób przemyślany i długotrwały osiąga korzyści majątkowe, działając na szkodę pozostałych współwłaścicieli, nie udostępnia zajmowanego lokalu do obowiązkowych przeglądów instalacji gazowej i wentylacyjnej, czym sprowadza na innych sąsiadów zagrożenie dla zdrowia i życia. Jest osobą agresywną, konfliktową, aspołeczną i bezwzględną”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, iż przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem, gdy administrator danych legitymuje się posiadaniem co najmniej jednej spośród wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej także ustawą, materialnych przesłanek. Stosownie do art. 23 ust. 1 ustawy, oprócz przypadku zgody osoby, której dane dotyczą (pkt 1), przetwarzanie danych (w tym ich udostępnianie innym podmiotom) jest legalne m.in. gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Zgoda osoby, której dane dotyczą, na przetwarzanie tych danych nie jest więc jedyną okolicznością czyniącą proces przetwarzania danych legalnym.

Wskazać jednocześnie należy, iż prawo wierzyciela do dochodzenia swych roszczeń wynika także z przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r., Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), zwanej dalej Kc. Art. 353 § 1 Kc stanowi bowiem, iż zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Z ugruntowanego orzecznictwa sądowo – administracyjnego wynika ponadto, że prawem wierzyciela jest poszukiwanie dłużnika celem wyegzekwowania przysługującej mu należności. W analizowanej sprawie Pani I. G., działając jako zarządcza nieruchomości położonej przy ul. [...] w W., zmierzając do wyegzekwowania należnej wierzytelności, działała w oparciu o przepis art. 23 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy.

Wspomniany ustawowy zapis nie może „być wykorzystywany” jako podstawa uchylenia się od spełnienia zaległych zobowiązań wobec podmiotu prowadzącego legalną działalność gospodarczą. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie administracyjnym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 listopada 2004 r. (sygn. akt: II SA/Wa 1057/04) stwierdził, iż „(...) zasadą powszechnie akceptowaną, wynikającą nie tylko z przepisów prawa cywilnego, lecz także z norm moralnych, zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów jest regulowanie zaciągniętych zobowiązań (zapłata długów). (...) Dłużnik, który nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań, musi liczyć się z konsekwencjami, wynikającymi z przepisów regulujących obrót gospodarczy. Postawa dłużnika nie może bowiem prowadzić do uprzywilejowania jego sytuacji prawnej. Gdyby generalnie uznać każdy wypadek przetwarzania danych osobowych dłużnika za godzący w jego prawa i wolności, doszłoby z jednej strony do niczym nieuzasadnionej ochrony osób niewywiązujących się ze swoich zobowiązań, z drugiej natomiast do naruszenia zasady swobody działalności gospodarczej, co z pewnością nie było zamiarem ustawodawcy przy uchwalaniu ustawy o ochronie danych osobowych”. Osoba popadająca w zwłokę w spełnieniu zobowiązania musi się zatem liczyć z tym, że jej prawo do prywatności może zostać ograniczone ze względu na dochodzenie przez wierzyciela należnych kwot. W przeciwnym wypadku mogłoby dojść do sytuacji, w której dłużnik, powołując się na prawo do ochrony danych osobowych, skutecznie uchyliłby się od spoczywającego na nim obowiązku spełnienia świadczenia i sytuacja taka ograniczałaby prawo wierzyciela do uzyskania należnej zapłaty. Wobec powyższego stwierdzić należy, iż analizowane w niniejszej sprawie przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Panią I. G. nie może być postrzegane jako naruszające ich prawa i wolności.

Mając na uwadze powołane wyżej przepisy oraz okoliczności przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, że przetwarzanie przez Panią I. G. danych osobowych Skarżącego znajduje prawne uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy. Analizując powyższy przepis, zauważyć należy, że kładzie on nacisk na to, aby usprawiedliwiony cel realizowany przez administratora danych był prawnie uzasadniony. **Należy wskazać, że art. 195 ustawy** z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kc, stanowi, że własność tej samej rzeczy może przysługiwać niepodzielnie kilku osobom (współwłasność). Z okoliczności przedmiotowej sprawy wynika, że Skarżący jest współwłaścicielem nieruchomości położonej w W. przy ul. [...]. Natomiast zgodnie z **art. 201 Kc** do czynności zwykłego zarządu rzeczą wspólną potrzebna jest zgoda większości współwłaścicieli. W braku takiej zgody każdy ze współwłaścicieli może żądać upoważnienia sądowego do dokonania czynności. Z materiału dowodowego zebranego w przedmiotowej sprawie wynika, że większość współwłaścicieli nieruchomości położonej w W. przy ul. [...] wyraziło zgodę na sprawowanie zarządu ww. nieruchomością przez Panią I. G. Z uwagi na powyższe, fakt braku podpisu Skarżącego na umowie o sprawowanie zarządu rzeczą wspólną, w przedmiotowej sprawie nie ma wpływu na istnienie jego zobowiązań wobec zarządcy.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Panią I. G., w tym dochodzenie swych praw przed sądem, było działaniem podyktowanym prawnie usprawiedliwionym celem zarządcy, znajdującym oparcie w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącego co do braku stosunku prawnego pomiędzy nim a Panią I. G. należy wskazać, że zasadność roszczeń zarządcy jest kwestią uboczną w niniejszym postępowaniu. Ocena ich zasadności nie może być rozstrzygana przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, bowiem należy to do kompetencji właściwego sądu cywilnego. W związku z powyższym, dopóki nie zapadnie wyrok sądu, z którego wynikać będzie, że zobowiązanie Skarżącego wobec zarządcy nie istnieje, w ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych brak jest podstaw do przyjęcia, że przetwarzanie danych osobowych Skarżącego w celu dochodzenia swoich roszczeń przez zarządcę narusza ustawę o ochronie danych osobowych. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że pozostałe żądania Skarżącego pozostają poza kognicją organu do spraw ochrony danych osobowych, ponieważ zgodnie z art. 12 ustawy o ochronie danych osobowych do zadań Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w szczególności należy: 1) kontrola zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych, 2) wydawanie decyzji administracyjnych i rozpatrywanie skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych, 3) zapewnienie wykonania przez zobowiązanych obowiązków o charakterze niepieniężnym wynikających z decyzji, o których mowa w pkt 2, przez stosownie środków egzekucyjnych przewidzianych w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz 1954, z późn. zm) 4) prowadzenie rejestru zbiorów danych oraz udzielanie informacji o zarejestrowanych zbiorach, 5) opiniowanie projektów ustaw i rozporządzeń dotyczących ochrony danych osobowych, 6) inicjowanie i podejmowanie przedsięwzięć w zakresie doskonalenia ochrony danych osobowych, 7) uczestniczenie w pracach międzynarodowych organizacji i instytucji zajmujących się problematyką ochrony danych osobowych. Zgodnie zaś z art. 18 ust. 1 ustawy w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje

przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: 1) usunięcie uchybień, 2) uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, 6) usunięcie danych osobowych. Ponadto wskazać należy na fakt, że poza przedmiotem rozstrzygnięcia organu do spraw ochrony danych osobowych pozostaje konflikt jaki bez wątpienia istnieje pomiędzy Skarżącym, a zarządcą.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że jeżeli w opinii Skarżącego Pani I. G. poprzez swoje działania naruszyła jego dobra osobiste, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, które pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach, Skarżąca ma prawo wniesienia powództwa cywilnego do właściwego miejscowo sądu powszechnego o zadośćuczynienie za doznane krzywdy. W tym zakresie zastosowanie mają także przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. nr 43 poz. 296 z późn. zm.).

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego przysługuje, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro GIODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).